

Arrest

nr. 137 719 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2014 diende de eerste verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd ingetrokken op 17 september 2014.

Op 1 oktober 2014, met kennisgeving op 9 oktober 2014, verklaart de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.9.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt deels als volgt:

“(...)In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit de medische attesten die verzoekster overmaakte blijkt duidelijk dat zij lijdt aan verschillende medische aandoeningen: m.n. het syndroom van chronische pijn, PTSS, depressie, slaapstoornissen, multiple fobieën, arteriële hypertensie, chronische rugpijnsyndroom, chronische gastritis, e.a. Aldus moet worden aangenomen dat de fysieke integriteit van verzoekster in het gedrang is, indien verzoekster geen verdere medische behandeling kan ondergaan.

Geheel ten onrechte, en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar-geneesheer toch dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer (cf. infra), kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies bovendien dat 'met of zonder behandeling' er geen gevaar zou zijn voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en dat het risico op zelfdoding een veralgemeende veronderstelling en speculatie is die niet kan worden weerhouden.

Dit staat evenwel haaks met het standaard medisch attest van Dr. E dd. 26.02.2014 dat bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging omwille van medische redenen was gevoegd, waaruit blijkt dat er levensgevaarlijke complicaties kunnen optreden, indien de behandeling zou worden stopgezet.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot de behandelende arts, verzoekster nooit persoonlijk heeft onderzocht en derhalve niet kan oordelen of de behandelende arts speculeert.

Het eenvoudigweg tegenspreken door de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat ook zonder behandeling er geen gevaar zou zijn voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, en te stellen dat er geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst, kan sowieso niet volstaan om te voldoen aan de motiveringsplicht (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).

Van belang is immers steeds om in concreto na te gaan of de medische behandeling noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de medische aandoening en derhalve inhoudelijk na te gaan of de fysieke integriteit van verzoekster bij afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet in gevaar is. Gelet op de vaststellingen van de behandelende arts moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling (met maar liefst 9 medicijnen!) noodzakelijk is en er bij afwezigheid van behandeling een reëel

risico is voor de fysieke integriteit (en zelfs voor het leven) van verzoekster.

Het is niet duidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben en aldus voor te houden dat de aandoeningen geen invloed zouden hebben op haar fysieke integriteit, laat staan dat er geen onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst. Het gevoerde onderzoek is dan ook niet afdoende (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Nu het nut van de medische behandeling en de voorgeschreven medicatie (negen verschillende medicijnen!) op de fysieke integriteit van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst.

(...)

In casu heeft verzoekster in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 23.05.2014 op gedocumenteerde wijze aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in haar land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Daarnaast werd ook gewezen op de bedenkelijke kwaliteit van de medische zorgen in het land van herkomst.

Tevens werd ook vermeld dat verzoekster tal van (nieuwe) medicatie dient in te nemen. Met betrekking tot deze medicatie blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 22.09.2014 evenwel niet of deze beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft zulks geheel ten onrechte niet nagegaan.

Nochtans hebben deze elementen een invloed op de beoordeling van (de toegankelijkheid tot) de medische zorgen in het land van herkomst en is er dus sprake van een schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de afwezigheid van toegang tot medische behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België meer kan bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Ook met de informatie in het verzoekschrift aangaande de gezondheidszorg in Rusland werd door verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening gehouden.

(...)"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"(...)De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 22 september 2014 blijkt dat mevrouw A. E. niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt behandeling wanneer er herkomst. op een onmenselijke geen behandeling is of vernederende in het land van herkomst

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Uit de voorliggende attesten blijkt dat ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk

, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. "

niet lid die tot

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet in fine blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekende partij ingediende medische attesten een advies opstellen. De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaargeneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoekende partij niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel Vreemdelingenwet. (RvV 17 december 2012, nr. 9ter, §1 93.696)

Er dient tevens te worden geduïd dat wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een vreemdeling die vraagt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, gelet op de aard van de aangevoerde medische problematiek, strikt genomen geen behandeling nodig heeft en het ontbreken van bepaalde vormen van medische zorgverstrekking geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt, deze arts geen overwegingen meer in zijn advies dient op te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze vormen van zorgverstrekking in het land van herkomst van deze vreemdeling. Dergelijke overwegingen zijn in dat geval immers niet vereist om te begrijpen waarom werd besloten dat de aanvrager niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en bieden geen meerwaarde. (RvV 14 mei 2014, arrest nr. 123884)

Waar verzoekende partij een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

In tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij dat haar fysieke integriteit in het gedrang is, indien ZI J geen verdere medische behandeling kan ondergaan, oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat verzoekende partij niet lijdt aan enige aandoening die haar fysieke integriteit in het gedrang kan brengen.

Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82. 301) (...)"

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, dat ten dele luidt:

"(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)"

Uit de verschillende standaard medische getuigschriften en attesten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat eerste verzoekende partij lijdt of leed aan "Ca li sinus et mordalis" waarvoor een operatieve behandeling noodzakelijk was en het volgen van radiotherapie, aan PTSS met matig ernstige depressie, slaapstoornissen, verergering van het visus, multipele fobieën, arteriële hypertensie, chronisch rugpijnsyndroom, chronische gastritis en dat zij verschillende medicatie behoeft. Tevens is er

sprake van oogkanker. Op 26 februari 2014 attesteert de huisarts van de verzoekende partij dat de gevolgen bij stopzetting van de behandeling "levensgevaarlijke complicaties" teweeg brengen. Zij attesteert dat de verzoekende partij 100% arbeidsongeschikt is voor minimum de volgende zes maanden. De eerste verzoekende partij behoeft opvolging door een oncoloog, psycholoog, kinesitherapeut, en de medicamenteuze therapie is volgens haar "levensbelangrijk". Verder blijkt uit het administratief dossier dat de eerste verzoekende partij regelmatig wordt opgevolgd door specialisten.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 september 2014, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.05.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 26/2/2014, 19/6/2012, 1/10/2012 en 2/10/2012 + bijlagen d.d. 21/2/2014, 2/1/2014, 24/12/2013, 24/12/2013, 19/12/2013, 12/11/2013, 22/5/2012, 29/12/2011, 6/1/2012, 5/3/2014 blijkt dat betrokkene een bloemlezing van aandoeningen en klachten vertoont (PTSS, depressie, rugproblemen, schouderproblemen, gastritis, vermindering van de visus, hoge bloeddruk) die weinig of helemaal niet gedocumenteerd zijn en die, met of zonder behandeling, geen gevaar inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Er is daarnaast een gekende postoperatieve toestand van de sinus ethmoidalis, orbita en sinus frontale, die ongewijzigd is in vergelijking met onderzoek van 21/11/2012. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte, maar een gestabiliseerde toestand. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De problematiek vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Wat betreft het aangehaalde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling en speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Arts-adviseur

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december "l 980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Hoewel uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat er negatieve gevolgen worden verbonden aan de niet-opvolging van de chronische aandoeningen waaraan de eerste verzoekende partij lijdt door dokters en specialisten, oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat:*"(...) Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte, maar een gestabiliseerde toestand. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De problematiek vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Wat betreft het aangehaalde zelfmoordgevaar: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling en speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. (...)"*

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing is gesteund op gegevens die niet volledig overeenstemmen met het dossier en niet nagezien werden.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze

beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

De ambtenaar-geneesheer kan niet uit een gebrek aan informatie afleiden dat een verdere behandeling niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. In casu meent de ambtenaar-geneesheer dat de problematiek geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan, terwijl het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan hij dit beweert. In het standaard getuigschrift van 26 februari staat onder de beantwoording van vraag D te lezen dat er levensgevaarlijke complicaties zijn bij stopzetting van de behandelingen waarbij meteen dient opgemerkt te worden dat de arts van de eerste verzoekende partij niet alleen spreekt van de psychose waaraan eerste verzoekende partij lijdt. De arts van de verwerende partij schijnt dit gevolg enkel te aanzien in het kader van de loutere psychologische problematiek terwijl geenszins uit het standaard medisch getuigschrift kan afgeleid worden dat de gevolgtrekking "levensgevaarlijke complicaties" enkel slaat op de psychologische problematiek. Minstens geeft de verwerende partij hieromtrent niet voldoende verduidelijking. Eveneens schijnt de arts van de verwerende partij voorbij te gaan aan de vaststelling dat de eerste verzoekende partij volgens het attest 100% arbeidsongeschikt is. Noch kan in de motieven van het advies teruggevonden worden waarom de stelling van de arts van de verzoekers met name dat de medicamenteuze therapie levensbelangrijk is, niet juist is of hiermee geen rekening zou moeten gehouden worden. Nergens blijkt overigens dat de betrokkene volledig genezen is. Er kan worden herhaald dat eveneens uit de voorgaande standaard medische getuigschriften de noodzaak bleek om de patiënt op te volgen.

Hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, kan gelet op het voorgaande van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu worden verwacht - vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is - zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling anderzijds.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar de relevante stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat niet dient onderzocht te worden dat er een risico bestaat op een onmenselijke en of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen voorhanden zijn in het herkomstland. De arts van de verwerende partij laat na de noodzaak van de medicatie te onderzoeken terwijl hij evenmin afdoende verklaart waarom de stelling van de arts van verzoekers, die zegt dat deze levensbelangrijk zijn onjuist is of ongegrond. Dit klemt in casu nog meer nu de verzoekers aan de hand van uitvoerige documentatie gevoegd bij hun aanvraag gewezen hebben op mogelijke ernstige tekortkomingen van de medische behandeling die de eerste verzoekende partij behoeft in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen tot bovenvermelde vaststellingen komen.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vergt dat er sprake zou zijn van een ziekte die een kritieke gezondheidstoestand betreft of een ziekte die in een zeer vergevorderd stadium is of een ziekte die nood heeft aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 1 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN